

Sajtó és tájékoztatás

Az Európai Unió Bírósága
97/10. sz. SAJTÓKÖZLEMÉNY
Luxembourg, 2010. október 5.

A C-512/08. sz. ügyben hozott ítélet
Bizottság kontra Franciaország

A más tagállamban tervezett egészségügyi ellátás költségének megtérítésére vonatkozó francia szabályozás megfelel az uniós jognak

A Bizottság Franciaországgal szemben kötelezettségszegés megállapítása iránti keresetet nyújtott be a Bírósághoz, mert úgy ítélte meg, hogy az uniós joggal ellentétesek bizonyos nemzeti rendelkezések, amelyek bizonyos tervezett ellátások – vagyis a biztosított által Franciaországon kívüli tagállamban igénybe venni tervezett ellátások – költségének megtérítésére vonatkoznak.

Először is a Bizottság úgy vélte, hogy a francia társadalombiztosítási törvénykönyv azon rendelkezései, amelyek a más tagállamban, kórházi kereteken kívül igénybe venni tervezett ellátások költségének megtérítését a francia illetékes intézmény előzetes engedélyéhez kötik, ha ezek az ellátások jelentős orvosi eszközök használatát teszik szükségessé, ellentétesek a szolgáltatásnyújtás szabadságával.¹ Többek között olyan mágneses magrezonanciás képalkotó berendezésekről, illetve spektrométerről van szó, amelyeket különösen a rák, bizonyos agyi motoros zavarok stb. szűrése és kezelése során használnak.

E tekintetben a Bíróság megállapítja, hogy állandó ítélkezési gyakorlatának megfelelően a díjazás ellenében nyújtott orvosi ellátások a szolgáltatásnyújtás szabadságának hatálya alá tartoznak, anélkül hogy különbséget kellene tenni aközött, hogy az ellátásokat kórházi keretek között vagy azokon kívül nyújtják.

A Bíróság rámutat arra, hogy a szolgáltatásnyújtás szabadságába beletartozik a szolgáltatás címzettjeinek, vagyis az orvosi ellátásra szorulóknak azon szabadsága, hogy e szolgáltatások korlátozás nélkül történő igénybevétele céljából más tagállamba utazzanak. Márpedig a francia szabályozás által a jelentős orvosi eszközök használatát igénylő orvosi ellátások költségének megtérítése tekintetében megkövetelt előzetes engedélyezés alkalmas arra, hogy a francia társadalombiztosítási rendszerben biztosított személyeket visszatartsa attól, vagy akár meg is akadályozza abban, hogy más tagállamban letelepedett, orvosi szolgáltatásokat nyújtó szolgáltatókhoz forduljanak, ami ténylegesen a szolgáltatásnyújtás szabadsága korlátozásának minősül.

Ugyanakkor **attól függetlenül, hogy kórházi vagy kórházon kívüli keretek között** üzemelnek be és használják a közegészségügyi törvénykönyvben taxatíván felsorolt jelentős orvosi eszközöket, ezen eszközök tekintetében – rendkívüli költségigényességük miatt – lehetővé kell tenni, hogy a francia szabályozásban meghatározottak szerinti tervezési politika tárgyát képezzék, különösen mennyiségüket és földrajzi eloszlásukat illetően, mégpedig azzal a céllal, hogy hozzájáruljanak az ésszerűsített, stabil, kiegyensúlyozott és elérhető, csúcsmínőségű ellátások kínálatának országos szintű biztosításához, továbbá azzal a céllal, hogy – amennyire csak lehetséges – elkerülhető legyen az anyagi, műszaki és emberi erőforrások pazarlása. Példaként említhető, hogy a rákszűréshez és a rák kezeléséhez szükséges eszközök beszerzése és használata több ezer, sőt több millió euróba kerül.

¹ Franciaország, amelyet beavatkozóként Spanyolország, Finnország, valamint Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága támogat, vitatja e kifogás megalapozottságát.

Következésképpen a közegészségügyi politika szervezése és a társadalombiztosítási rendszer pénzügyi egyensúlya szempontjából egyaránt felmerülő kockázatokra tekintettel, az előzetes engedélyezés ilyen típusú ellátásokra vonatkozó követelménye az uniós jog jelenlegi állapotában igazolt korlátozásnak minősül.

Ezzel együtt a Bíróság emlékeztet arra, hogy az előzetes engedélyezésen alapuló rendszernek objektív, hátrányos megkülönböztetéstől mentes és előzetesen ismert szempontokon kell alapulnia, hogy kellően behatárolja a nemzeti hatóságok mérlegelési jogkörének gyakorlását, hogy azok azt ne tudják önkényesen alkalmazni. Az efféle rendszer alapja egyebekben olyan, könnyen hozzáférhető eljárási rendszer, amely megfelelően gondoskodik arról, hogy az érdekeltek kérelmét ésszerű határidőn belül, objektíven és pártatlanul bírálják el, és amelyben az engedély esetleges megtagadását bírói úton meg lehet támadni. A jelen esetben a Bizottság semmilyen konkrét bírálatot nem fogalmazott meg az előzetes engedélyezési intézkedés háttéréül szolgáló francia eljárási és anyagi jogi szabályok tekintetében.

Másodszor a Bizottság azt állította, hogy Franciaország nem ültette át a Bíróság azon ítélkezési gyakorlatát, amelynek értelmében amennyiben a tartózkodási hely szerinti tagállamban nyújtott kórházi szolgáltatásokért kifizetett, az e tagállamban hatályos szabályok alkalmazásával számított díjak megtérítése a biztosítás helye szerinti tagállamban hatályos, az ez utóbbiban végzett kórházi ellátás esetén alkalmazandó jogszabály alkalmazásával számítottnál alacsonyabb mértékű, akkor az illetékes intézmény köteles a biztosítottnak az e különbözetnek megfelelő mértékű kiegészítő megtérítést biztosítani².

Ezzel kapcsolatban a Bíróság rámutat arra, hogy a francia rendelkezések előírják, hogy a beteg a más tagállamban igénybe vett kórházi ellátás esetében a költségek megtérítésére – a számára ténylegesen felmerült költségek keretein belül – ugyanolyan feltételekkel jogosult, mintha az ellátást Franciaországban vette volna igénybe. Ily módon e rendelkezések magukban foglalják a francia társadalombiztosítási rendszerben biztosított személyek azon kiegészítő megtérítéshez való jogát, amelyet a francia illetékes intézménynek kell fizetnie abban az esetben, ha a biztosítás helye szerinti állam és a kórházi ellátás helye szerinti állam társadalombiztosítási fedezeti szintjei között esetlegesen különbség mutatkozik, amint azt a Bíróság ítélkezési gyakorlatában kimondta.

E megállapítást az a tény is megerősíti, hogy a Bizottság nem nevezett meg olyan nemzeti rendelkezéseket, amelyek a Bíróság ítélkezési gyakorlatának alkalmazását akadályoznák. A Bizottság úgyszintén nem tett említést olyan francia bírósági határozatokról sem, amelyek e kiegészítő megtérítéshez való jogot tagadták volna, és olyan közigazgatási gyakorlatról sem, amely az említett biztosított személyeket e jogtól megfoszthatta volna.

Következésképpen a Bíróság a Bizottság Franciaországgal szemben benyújtott keresetét teljes egészében elutasítja.

EMLÉKEZTETŐ: Az uniós jogból eredő kötelezettségeit nem teljesítő tagállam ellen irányuló kötelezettségszegési eljárást a Bizottság vagy más tagállam indíthatja meg. Ha a Bíróság megállapítja a kötelezettségszegést, az érintett tagállamnak a lehető leghamarabb teljesítenie kell az ítéletben foglaltakat. Amennyiben a Bizottság úgy ítéli meg, hogy a tagállam nem teljesítette az ítéletben foglaltakat, újabb, pénzügyi szankciók kiszabására irányuló keresetet indíthat. Mindazonáltal, amennyiben a tagállam nem tett eleget a valamely irányelv átültetésére elfogadott intézkedései Bizottságnak történő bejelentésére vonatkozó kötelezettségének, a Bíróság a Bizottság indítványa alapján már az első ítéletben szankciókat alkalmazhat.

A sajtó részére készített nem hivatalos kiadvány, amely nem köti a Bíróságot.

A kihirdetés napján az ítélet teljes szövege megtalálható a CURIA honlapon.

Sajtófelelős: Lehoczki Balázs ☎ (+352) 4303 5499

² A Bíróság [C-368/98](#). sz. Vanbraekel és társai ügyben 2001. július 12-én hozott ítélete, lásd a [33/01. sz. sajtóközleményt](#) is.

Az ítélethirdetésen készített felvételek az „[Europe by Satellite](#)”-on érhetők el ☎ (+32) 2 2964106